

et, lad mig sige ækelt, ubehageligt Minde; men jeg mener ogsaa, at i slige Tilfælde er det hende, og kun hende, af hvem det afhænger, hvorledes det skal blive, han kan ikke være anderledes, og hun taber mest.“

„Men du Alverden!“ udbrød jeg, „det kan da aldrig være din Mening? hun alene ansvarlig! hun fra Naturen udrustet med de samme Følelser, hun elskende som han, han fristende hende ogsaa — ja saa vil Du, at hun skal ikke alene beherske sin egen Følelse, sin egen Lidenskab, men Du vil ogsaa, at hun skal betvinge hans, han behøver ingen Selvbeherskelse, ingen Anstrængelse at gøre, han er uansvarlig, hun bærer Ansvar for alt, og magter hun det ikke — ja saa er det værst for hende, mener Du det saaledes?“

„Ja, jeg gør, tro mig, andre kan sige det modsatte, men alle mener som jeg, alle Mænd, ja alle dydige Kvinder med. Kvinden har haft og vil altid vedblive at have Ansvar for Tidens Moral; hun maa, som Du siger, kunne beherske sig selv først og dernæst den Mand, hun elsker; kan hun det ikke, nu ja, — værst for hende — da mister hun ham i det samme hun mister sin Ære. Jeg ser, Du taaler ikke mer nu, bliv ikke forfærdet, se Dig om i Livet og Du vil se, jeg har Ret.“ Han gik. Hvad jeg følte, haaber jeg alle, som læser dette af tænkende Kvinder, vil forstaa. Sig mig, hvad man skal gøre med sligt, eller — er der Nogen, som tror, han havde Ret? B. S.

En Drøm.

Af Anna Kingsford.

Jeg drømte, at jeg gik i en smal Gade af en uhyre Længde, hvoraf der paa begge Sider laa en Række høje, lige Huse, hvis Vægge og Døre ganske lignede Fængsle. Luften var tung og indelukket, og Tiden syntes at være Tismørke; den smalle Strimmel af Himmel, der var synlig mellem de to Rækker høje Tage, var taaget og mørk, og jeg kunde hverken opdage Sol, Maane eller Stjerner. Alt var graat, uigennemtrængeligt og taaget. Under mine Fødder paa Stenbroen tittede der nu og da lidt Græs frem. Intet Steds var der mindste Tegn paa Liv; Stedet syntes fuldstændig forladt. Jeg stod alene i denne dybe Tavshed og Ensomhed, Tavshed? Nej! Thi da jeg lyttede, naaede en dæmpet, undertrykt Klage mit Øre, som det syntes fra alle Sider; en Lyd, som intet Øjeblik ophørte, og som ganske passede til dette grufulde Sted. Først havde jeg ikke bemærket den; men nu samlede Lyden sig tydeligt for mig, og jeg opdagede, at det var en Klagelyd af den dybeste fysiske Lidelse. Ved at lytte roligt hen imod et af de Huse, hvorfra jeg tydeligt hørte denne jamrende Lyd, bemærkede jeg, at en Strøm af Blod pibelede frem under Døren og rislede lydløst ned ad Gaden, tilstænkedes Græsset mellem Stenene og farvede det rødt, idet det fandt Vejen hen til mig. Da jeg saa op, bemærkede jeg, at Ruderne var plettede og tilstænkedes med den samme skrækkelige Farve.

„Her maa jo nogen være myrdet,“ raabte jeg og fløj hen imod Døren. Men nu saa jeg først, at Døren havde hverken Laas eller Haandtag paa Ydersiden, men kunde kun aabnes indvendig fra. Den havde ganske

Udseende af en Dør, men i andre Henseender var den solid og uigennemtrængelig som selve Muren. Forgæves søgte jeg en Klokke eller andre Midler for at komme ind i Huset. Jeg fandt kun en Plade, som var fastgjort med Nagler paa en Tværbjælke over Døren, og hvorpaa stod skrevet disse Ord: „Vivisektionens Laboratorium.“

Idet jeg læste disse Ord, fordobledes den jamrende Lyd paa en hjerteskræende Maade, og der hørtes Larm som af Modstand og Kamp, som om et nyt Offer var bleven lagt paa Pinebænken. Som en rasende dundrede jeg paa Døren med mine bare Hænder og raabte om Hjælp, men forgæves. Min Kjole var bleven gennemblødt af det Blod, der løb ud under Dørtrinet. I Rædsel saa jeg paa dette Blod og flygtede. Da jeg løb ned ad Gaden, voksede Lydene rundt om mig og samlede sig til høje Lydbølger af Skrig og vanvittig Hulken. Paa hvert af Husene var der oven over Døren en Plade, hvorpaa der var skrevet noget lignende. Paa en stod der: „Her myrder en Mand sin Hustru“ — paa en anden: „Her slaar en Moder sit Barn til Døde“ — paa en tredje: „Her er et Slagterhus.“

Enhver Dør var uigennemtrængelig, og ethvert Vindue var tilgittret. Tanken om at komme ind udvendigt fra var ørkesløs. Forgæves løftede jeg min Stemme, og forgæves raabte jeg om Hjælp; Gaden var forladt som et Gravkammer. Den eneste Ting, der bevægede sig omkring mig, var Blodet, som pibelede ud fra Dørtrinet af hvert Hus og blev til en Strøm, der rislede til en bredere Flod ud af disse grufulde Boliger. Næsten vanvittig af Rædsel flygtede jeg ned ad Gaden for at søge en Udgang. Skrigene og de dæmpede Klager forfulgte mig, idet jeg løb. Tilsidst afbrødes Gaden af en høj Mur, saa endeløs høj, at jeg ikke kunde øjne Toppen. Paa denne Mur stod skrevet med sorte Bogstaver: „Herfra vender ingen tilbage.“

Overvældet af Fortvivlelse og Angst tumlede jeg om paa Stenbroen og gentog atter og atter: „Herfra vender ingen tilbage.“

Bøger og Tidsskrifter.

Hr. Karl Fred. Jensen, der ikke alene er en af de flittigste og mest yndede Foredragsholdere i Afholdssagen og andre Spørgsmaal, men ogsaa hyppigt fører Pennen i vore Blade, er ogsaa lidt af en Digter. — Hans smaa Fortællinger, „Povl og Marie“ og „Hvorledes han blev Pebersvend og Afholdsmand“, er baade stemningsfulde og fulde af smaa gribende Optrin. Hans lille Pjece „Om Opdragelse“ er et Foredrag, som fører ind paa Sundhedslæren, baade om Kost, Klæder og Pleje. Men hvad enten Forfatteren taler eller skriver, saa mærker man, at han er en varmtfølende Natur med Synet ret vendt for Kvindesagens store Betydning.

Magasin du Nord har udsendt en Kalendar, som kaldes „Agentia“ og som tillige er Noterings- og Husholdningsbog. De mange Billeder af dette storslaaede Magasin giver en god Forestilling om, hvor mægtig denne Forretning er, som alene paa sit Lager beskæftiger 350 Employés, og hvis Lokaler indtager et Gulvareal af 100,000 Kvadratfod.

Det var ikke ham!

(Charles Dickens).

Oversat af V—B.

For et Aars Tid siden slentrede vi en Dag gennem Coventgarden, da vor Opmærksomhed blev vakt ved Synet af en Lomme-tyv, der ikke vilde gøre sig den Ulejlighed at gaa til Politistationen, da han ikke naede noget som helst Ønske om at komme der, men derfor blev kørt derhen paa en Trille båret til mageløs Glæde for en Masse Menne-sker, men øjensynligt til liden Tilfredsstillelse for ham selv.

Hvordan det nu kan være, saa kan vi aldrig modstaa Lysten til at slutte os til en stor Folkehob. Derfor vendte vi om og gik samme Vej som Mængden og ledsagede vor Ven Lommetyven ind paa Stationen tillige med et Par Politibetjente og saa mange uvaskede Tilskuere, som kunde presse sig igennem.

For Skranken stod en kraftig, ung Fyr med et modbydeligt Udseende. Han var Genstand for et Forhør angaaende den meget almindelige Beskyldning, at han den fore-gaaende Nat havde mishandlet en Kvinde, som han levede sammen med i en nærliggende Gyde. Flere Vidner afgav Erklæringer om de mest dyriske Voldshandlinger, og en Attest fra Lægen paa et Hospital i Nærheden blev oplæst. Den beskrev de Legemsbeskadigelser, der var tilføjet Kvinden, og antydede, at det var meget tvivlsomt, om hun kunde komme sig igen.

Det lod til, at der havde været rejst Tvivl om Arrestantens Identitet; thi da det var bleven bestemt, at begge Assessorerne skulde aflægge et Besøg paa Hospitalet samme Aften Kl. 8 for at modtage Kvindens Forklaring, tog man tillige den Bestemmelse, at Manden skulde føres med derhen. Han blev dødbleg herover, og vi saa ham tage et meget haardt Greb i Skranken, da Befalingen blev given. Straks efter blev han ført ud og sagde ikke et Ord.

Vi følte en uimodstaaelig Lyst til at være Vidne til dette Møde, skønt det er vanskeligt at sige hvorfor; vi vidste jo, det maatte blive pinligt. Tilladelsen var det ingen vanskelig Sag for os at erholde, og vi fik den.

Arrestanten og den Betjent, som havde ham under Bevogtning, var allerede paa Hospitalet, da vi naaede derhen, og ventede paa Assessorernes Ankomst i et lille Værelse i Stueetagen. Manden var belagt med Haandjern, og hans Hat var trukket ned over Øjnene. Det var dog let at se af hans blyfarvede Ansigt og de stadige Trækninger i hans Ansigtsmuskler, at han frygtede, hvad der forestod. Efter et kort Ophold blev Assessorerne og Skriveren vist ind af den bukkende Hospitalslæge og et Par unge Mennesker, der lugtede meget stærkt af Tobaksrøg. De blev præsenterede som Forbindere, og efter at den ene Assessor bitterligt havde beklaget sig over Kulden, og den anden over Mangelen paa Nyheder i Aftenbladene, blev det meldt, at Patienten var beredt, hvorpaa vi blev ført til Stuen for Ulykkestilfælde, hvor hun var lagt ind.

Genstanden for Besøget laa i den anden Ende af Stuen. Det var en smuk, ung Kvinde paa en to, tre og tyve Aar. Hendes